

navrhl, aby výtěžek byl vydán právnímu zástupci dlužníkovu, což však podle §u 130 druhý odstavec ex. ř. předpokládá, že vnucená správa byla zrušena. Ale i kdyby všeho toho nebylo, nemůže usnesení rekursního soudu obstát. Rekursní soud, vyhověv rekursu vymáhajícího věřitele, zrušil prostě usnesení prvního soudu a uložil mu, by vnucenou správu v původním pořadí znova poznamenal, ale neuložil mu, aby ve vnucené správě pokračoval, a nezamítl návrh vymáhajícího věřitele na zastavení exekuce; návrh ten ostatně podle rekursního návrhu ani zamítnouti nemohl, protože nic takového vymáhající věřitel nenavrhoval. Rekursní návrh zněl totiž jen na zrušení usnesení prvního soudu, a na zachování knihovní poznámky vnucené správy v platnosti. Jen toho chtěl vymáhající věřitel docílit a to podle rozhodnutí rekursního soudu by byl také docílil. Tím by však rekursní soud přivodil stav, při kterém by knihovní poznámka vnucené správy sice zůstala v platnosti, ale přes to by nebylo v exekuci vnucenou správou pokračováno, tedy stav jakéhosi klidu řízení, jehož exekuční řád nezná a který se předpisům exekučního řádu příčí.

Čís. 6337.

Dekret dvorské kanceláře ze dne 22. října 1841, čís. 568 sb. z. s. byl zrušen nařízením ministerstva obchodu ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák.

(Rozh. ze dne 6. října 1926, Rv I 59/26.)

Při požáru stavení, zapáleného jiskrou z lokomotivy, byly zničeny svršky žalujícího spolku. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud pokládá dekret dvorní kanceláře ze dne 22. října 1841, čís. 568 sb. z. s., pokud se týče jeho ustanovení o požárním obvodu u drah za zrušený nařízením ministerstva obchodu ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák. a že, vycházejí z tohoto podle názoru dovolatelova mylného předpokladu, dospěl k závěru, že dráha, protože stavení čís. 1. jiskrami z lokomotivy dne 2. listopadu 1920 zapálené v požárním obvodu dráhy podle uvedeného min. nařízení čís. 19/79 nebylo, k opatření stavení ohnivzdorným krytem povinna nebyla, tudíž opomenutí a tím zavinění v případě požáru stavení čís. 1 se nedopustila a proto také za škodu, kterou žalující spolek na svých v domě čís. 1 a s ním shořelém domě čís. 7 uložených věcech utrpěl, není zodpovědná. Tato výtku žalobcova není oprávněna. Dekret dvorní kanceláře ze dne 22. října 1841, čís. 568 sb. z. s. byl vydán jako prozatímní norma pro stavbu drah poblíž osad a obydlí pro dobu, než dojde ohledně vzdále-

nosti dráhy od osad a obydlí k úpravě konečné. Že jde jen o prozatimní předpis v uvedeném směru, jest výslovně v dekretu vytyčeno. Konečná úprava v dekretu očekávaná stala se nařízením svrchu uvedeným, jež vydáno bylo podle úvodu k tomuto nařízení, a nadpisu jím změněného nařízení ze dne 4. února 1871, čís. 8 ř. zák., jako prováděcí nařízení k železničnímu zákonu koncesnímu ze dne 14. září 1854, čís. 238 ř. zák., a dekret dvorní kanceláře ze dne 22. října 1841 pozbyl tím podle svého vlastního určení platnosti. Pro různost dotyčných svých ustanovení, najmě ohledně požárního obvodu, nemohou zmíněné nařízení a dekret ze dne 22. října 1841 ani vedle sebe obstáti. Dle toho právem odvolací soud pokládal onen dekret nařízením čís. 19/79 za zrušený a požární obvod podle nařízení min. obchodu ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. z. za rozhodný a, protože, což napadeno není, stavení čís. 1, pokud se týče jeho střecha v požárním prostoru nebyla, tedy dráha povinnosti opatření stavení to ohnivzdorným krytem neměla (§§ 25—27 nař. čís. 19/79), právem uznal, že dráha, ježto ji opomenutí patřičného opatření k zabránění požáru nepostihuje, za škodu žalobcovu z požáru není zodpovědnou (§ 1311 obč. zák.).

Čís. 6338.

Náhradní nárok proti obci v Čechách z úrazu pádem do nedostatečně ohražené obecní kašny na návsi nelze vymáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 6. října 1926, Rv I 75/26.)

Žalobě proti obci v Čechách o náhradu škody, již prý žalobce utrpěl pádem do nedostatečně ohražené kašny na návsi, procesní soud prvního stádia vyhověl, odvolací soud žalobu částečně zamítl. Nejvyšší soud k dovoláním obou stran zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a žalobu odmítl.

Důvody:

Žalobce šel, jak tvrdí, dne 1. prosince 1924 ke 2 hod. ráno, když veřejné osvětlení ulice bylo již zhasnuto, za tmavé noci po hlavní třídě v U. v Čechách z hostince domů, spadl při tom do staré, dávno již nepoužívané, asi 1-5 m hluboké kašny a utrpěl tím úraz, z něhož mu vzešla škoda zažalovaných 789 Kč 80 h. Za škodu tu činí odpovědnou žalovanou obec Ú. jako držitelku nepoužívané pro všeobecnou bezpečnost chodců nebezpečné kašny, která jest na veřejné, ze všech stran volně přístupné návsi ve středu místní obce Ú., má asi 2 m v průměru, je nekryta a obehnána jen kamenem, asi 29 cm širokou a až 40 cm nízkou zdí. V odvolacím sdělení vytyká žalované obci, že, »když již pokládala veřejné osvětlení jen do 2. hod. za dostatečné, byla bez výhrady povinna se postaratí, by za všech okolností předměty, jako nepoužívaná studně, byly alespoň prkny přikryty, by se zabránilo padnutí do ní, že však obec takové péči o noční chodce asi vůbec nevěnuje nezbytné